

Holly Hepburn

Een nieuwe start

Laatste ronde in de Star and Sixpence -
deel 1

PROEF DE HERFST

**in de
Star and Sixpence**

De blaadjes worden bruin en het is koud buiten,
dus waarom kom je niet kennismaken met
onze nieuwe chef-kok, Gabe Santiago,

voor een avond vol rokerige smaken en bruisende cocktails
bij de presentatie van zijn nieuwe gloednieuwe menu.

Reserveren verplicht.

Donderdag 25 oktober

Het was een frisse ochtend halverwege september, het soort dat begon met bedauwd gras maar warmte beloofde terwijl de zon steeds hoger aan de hemel kwam te staan. Nessie Chapman leunde achterover tegen de smeedijzeren bank in de tuin van Snowdrop Cottage en liet haar ogen langzaam dichtvallen. Ze zou zo naar de Star and Sixpence hiernaast moeten lopen om haar zusje Sam te helpen bij het verwelkomen van hun nieuwe chef-kok op zijn eerste dag. Maar nu nog even niet. Ze kon een moment nemen om te genieten van de kwetterende vogelgeluiden en het zachte gezoem van een nabije bij; Sam zou haar dat niet kwalijk nemen. Sam kennende, zou ze zelfs liever in haar eentje de onomstotelijk aantrekkelijke Gabriel Santiago begroeten, al had ze, nadat ze het erover eens waren geworden dat hij de juiste kandidaat was voor de baan, volgehouden dat ze alleen geïnteresseerd was in zijn bekwaamheid in de keuken.

De waarheid was dat Sam Nessie niet veel misgunde. Ze had luidkeels gejuicht toen Nessie eindelijk iets kreeg met Owen Rhys, de smid die naast de Star and Sixpence woonde, en ze was zelfs blijven juichen toen haar eigen liefdesverhouding met keldermeester Joss nogmaals op een tumultueuze manier eindigde. En een paar maanden later had ze niet geprotesteerd toen Nessie aarzelend zei dat Owen haar had gevraagd om bij hem te gaan wonen, ook al betekende dat dat Sam in haar eentje in het café zou wonen. Ze had enkel gestraald van vreugde en gesteld dat ze niet kon wachten om de plek voor zichzelf te hebben.

Achter Nessie klonk een zacht gekraak, wat haar erop wees dat de achterdeur van het huisje open was gegaan.

‘Een kwartje voor je gedachten,’ zei een zware stem met Welsh accent.

Nessie glimlachte en opende haar ogen. ‘Als ik een kwartje had gekregen voor elke keer dat je dat hebt gezegd...’

Owen glimlachte terug en er verschenen rimpeltjes rond zijn donkere ogen onder zijn gitzwarte wenkbrauwen en opstandige krullen. ‘Dan zou je nu ongeveer twintig kwartjes hebben, denk ik. Ik moet mijn tarief verhogen.’

Hij bracht zijn hoofd omlaag om over haar lippen te strijken met de zijne en ze voelde dezelfde bekende vlag van vreugde vermengd

met ongeloof die haar elke keer als Owen haar kuste nog steeds overviel. Zou het ooit saai worden? vroeg ze zich af terwijl ze naar hem opkeek. Dat was op dit moment, wanneer elke kus nog steeds voelde als hun eerste, moeilijk voor te stellen.

‘Nou,’ zei hij terwijl hij een wenkbrauw optrok. ‘Moet ik raden waarover je dagdroomde?’

Nessie lachte. ‘Je zult niet verrast zijn te horen dat ik aan het café dacht. Sam wil er zeker van zijn dat alles glimt voor de komst van de nieuwe chef-kok.’

‘O ja,’ zei Owen laconiek. ‘De Señor Santiago waar zo naar wordt uitgekeken. Ik ging gisteren even langs bij de bakkerij en Martha was heel opgewonden. Ik hoop dat hij er klaar voor is om Little Monkhams nieuwe droomprins te worden.’

Nessie zag de broerierige Spaanse chef-kok voor zich en trok een scheef gezicht. ‘Iets zegt me dat hij al gewend is aan dat soort aandacht.’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ reageerde Owen. ‘Hoe denkt Sam over hem?’

De vraag was redelijk onschuldig, maar Nessie voelde zich een beetje nijdig worden door de suggestie achter de woorden; Sam was in het verleden meer dan eens het middelpunt van dorpsroddel geweest. Of in elk geval haar liefdesleven. Toen bracht Nessie zichzelf in herinnering dat dit Owen was, die nooit roddelde, en dwong ze zichzelf te ontspannen. ‘Ze kijkt ernaar uit, volgens mij,’ zei ze behoudzaam. ‘Wij allebei. Hij zal een frisse wind zijn.’

Owen glimlachte. ‘Hij zal beslist veel gesmacht veroorzaken, als we op zijn foto kunnen afgaan. Luke hoopt dat het je gaat lukken om wat toetjes mee naar huis te smokkelen.’

Een beeld van Owens negenjarige zoon dook op in Nessies hoofd; blondharig en blauwogig was hij het tegenovergestelde van Owens donkere Welshe uiterlijk, maar ze deelden dezelfde eetlust. Luke at zelfs niet zozeer eten, maar ademde het, en Nessie kon zich wel voorstellen dat hij zijn lippen likte bij de gedachte aan het soort nagerechten dat aan het eind van de avond over was in de keuken van de Star and Sixpence. ‘Ik zal kijken wat ik kan doen,’ beloofde ze.

‘En nu neem ik aan dat we allebei maar beter aan het werk kunnen gaan,’ zei Owen terwijl hij een quasidroevige blik richting het café wierp. ‘Je weet waar ik ben als jullie wonderkok besluit om een onmogelijk luxe lunch in elkaar te flansen, al zou een behoorlijke sandwich met vlees net zo welkom zijn.’

Nessie lachte. ‘We zullen hem eerst maar zijn spullen laten uitpakken voordat we maaltijden beginnen te eisen, hè?’

Owen accepteerde de plagerige berisping met een opgewekt knikje. ‘Volgens mij heb je een punt. Tot straks dan.’

Hij drukte nog een kus op haar voorhoofd, stak het erf over en verdween in de smederij.

Nessie bleef nog even zitten en vermande zich toen met een stille zucht; Owen had gelijk, ze kon maar beter opschieten. Sam mocht haar zus haar geluk dan wel niet misgunnen, maar in haar eentje het café schoonmaken zou ze beslist niet op prijs stellen.

Nessie wist niet zeker of ze Sam ooit zo nerveus had gezien als ze was vlak voordat Gabriel Santiago zou arriveren. Ze ijsbeerde voor de glimmende toog, terwijl ze ongeruste blikken wierp op de deur achter zich die naar de pas ingerichte keuken leidde.

‘Je hebt de vloer met stoom gereinigd, toch?’ vroeg ze Nessie terwijl ze een hand door haar gewoonlijk keurige bobkapsel haalde. ‘Nadat je de oven had gedaan en het stof had opgeveegd?’

Nessie toverde haar meest geruststellende stem tevoorschijn. ‘Je was erbij toen ik dat deed, Sam. En voordat je het vraagt: ik heb de logeerkamer twee keer gecontroleerd, alles is klaar. We hebben alleen nog de man zelf nodig.’

Sam keek hoe laat het was. ‘Hij zei dat hij hier rond tien uur zou zijn, afhankelijk van het verkeer.’ Ze ademde diep in en keek even naar de belichte rij flessen die achter de toog stonden. ‘God, dit is zo stressvol. Is het nog te vroeg voor gin?’

‘Ontspan, Sam,’ zei Nessie enigszins fronsend. ‘Zou het helpen om hem te zien als gewoon weer een nieuwe werknemer?’

Nu was het Sams beurt om te fronsen. ‘Een werknemer die toevallig ook een internationaal gerespecteerde chef-kok met Michelinsterren is; eentje over wie we al wekenlang aan het opscheppen zijn. We

moeten er absoluut voor zorgen dat hij zich hier gauw thuis voelt en hier blijft.’

‘Hij is ook een professional,’ herinnerde Nessie haar zusje. ‘En hij heeft de keuken al geïnspecteerd, voordat hij ermee instemde om met ons te werken. Een beetje stof zal hem niet afschrikken.’

Even dacht Nessie dat haar zusje haar zou tegenspreken, maar toen zuchtte ze. ‘Je hebt gelijk. Ik weet niet waarom ik me zo druk maak.’

Nessie dacht dat ze het wel wist: Sam was anders sinds haar relatie met Joss was stukgelopen. Het was een lastige breuk geweest – geen van beiden had willen accepteren dat de slechte momenten de goede momenten verreweg tenietdeden – en Nessie vermoedde dat toen Joss besloot om Little Monkham te verlaten ‘omwille van hen allebei’, haar zusje aanzienlijk meer gekwetst was dan ze ooit zou toegeven. Hij was Sams eerste serieuze liefdesrelatie geweest en het einde dat volgde had haar gebruikelijke optimisme getemperd, waardoor ze meer op haar hoede was voor alles. Waaronder, zo leek het, hun nieuwe zakelijke gok.

‘Ik dacht dat ik de tobber zou moeten zijn,’ zei Nessie op vriendelijk plagende toon. ‘Connor en Tilly zullen hier gauw zijn, zij zullen alles klaarmaken voor de opening. Waarom gaan wij niet naar boven om een kop thee te drinken?’

Connor was de potige voormalige brandweerman die toezag op de drankkelder van het café, en Tilly was hun negentienjarige barmeid; allebei waren ze trouwe leden van het Star and Sixpence-team. En het zou Nessie niet verbazen als Tilly’s moeder, Martha, de dorpsbakkerij verliet om een eerste glimp van de nieuwe kok van het café op kunnen te vangen; ze had het al weken alleen nog maar over hem.

Sam blies haar adem langzaam uit. ‘Oké, doen we.’

De kamers op de eerste verdieping waren helemaal ontdaan van het rauhfaserbehang en daardoor was de mistroostige sfeer verdwenen die had overheerst toen Nessie en Sam net in de Star and Sixpence waren getrokken. De slaapkamers hadden niet veel nodig gehad; een lik verf op de balken plafonds en stijlvol nieuw tapijt om de vroege winterochtenden wat minder koud te maken. De keuken was een ander verhaal geweest; Sam had niet gewacht met het weghalen van het rechthoekige meubilair aan de muren en het vervangen

door iets gestroomlijnds en smaakvols. De verouderde apparaten waren ook verdwenen, waaronder een ijskast die zo ouderwets was dat hij bijna weer modieus was. In de woonkamer waren nu twee bij elkaar passende blauwgroene banken die fraai stonden bij de eikenhouten salontafel en boekenplank, plus een flatscreen-tv waar Sam en Nessie zelden de tijd voor hadden om naar te kijken. De kamers waren nog steeds herkenbaar als deel van een oud gebouw maar nu gemoderniseerd; net zoals het café beneden nu een frissere, meer uitnodigende versie was van de zestiende-eeuwse taveerne die het ooit was geweest.

‘Het zal gek zijn om weer een huisgenoot te hebben,’ zei Sam toen ze om de kleine tafel in de keuken zaten en van hun thee nipten. ‘En zelfs nog gekker dat jij het niet zult zijn.’

‘Ik weet zeker dat het slechts een tijdelijke regeling zal zijn,’ zei Nessie. ‘Ik kan me voorstellen dat Gabe ook zijn eigen plek wil zodra hij een beetje gesetteld is.’

Sam staarde haar met een bedachtzame gezichtsuitdrukking over haar mok heen aan. ‘We doen het juiste, toch Ness? Het bedrijf uitbreiden, bedoel ik.’

Opnieuw werd Nessie geraakt door de omkering van hun rollen. Sam was altijd impulsief en zelfverzekerd geweest, terwijl Nessie meer bedachtzaam en gereserveerd was. Maar die verschillen waren het afgelopen jaar minder duidelijk geworden en dat was niet enkel het gevolg van Sams gebroken hart; Nessie voelde zich meer thuis in haar rol van officiële eigenaar van het café, en ook in haar positie in de gemeenschap van Little Monkham. Bij Owen zijn had geholpen; zijn kalme kracht gaf haar iets om op te steunen en de toekomst zag er niet langer duister en onkenbaar uit. Ze kon de jaren zich voor haar zien uitstrekken, aangenaam en veilig, en die gedachte gaf haar meer rust dan ze ooit had gekend.

‘Natuurlijk doen we dat,’ zei ze tegen Sam, met een bemoedigende glimlach. ‘We moeten blijven groeien als we de Nationaal Café van het Jaar-prijs willen winnen.’

Sam knikte langzaam. ‘Dat weet ik. Maar zijn we niet te ambitieus? We hadden voor een minder opvallende kok kunnen kiezen.’

‘Had gekund,’ stemde Nessie in. ‘Maar wanneer hebben wij ooit

voor de gemakkelijke weg gekozen? Maar nog belangrijker, wanneer heb jij dat ooit gedaan?’

Sam zei niets.

‘We hebben Gabe gekozen omdat hij een rijzende ster is; fris en opwindend en niet bang om een paar risico’s te nemen,’ ging Nessie verder. ‘Iedereen kan goede cafékost maken. Wij willen meer dan dat.’

‘Doe je best of doe het niet,’ zei Sam en een wrange glimlach trok aan haar mond. ‘Oké, je hebt me weer helemaal overtuigd.’

Het gebons van voetstappen op de trap deed hen allebei naar de keukendeur kijken. ‘Goed,’ zei Nessie. ‘Want het klinkt alsof hij weleens hier zou kunnen zijn.’

Tilly verscheen in de deuropening, haar wangen ongebruikelijk roze. ‘Er staat een man voor de deur die naar jullie vraagt,’ zei ze nerveus. ‘Het is... Hij is...’

Nessie had medelijden met haar. ‘Gabe Santiago, neem ik aan?’

Het barmeisje knikte.

‘Bedankt, Tilly, we komen naar beneden,’ zei Nessie. Ze keek even naar Sam. ‘Klaar?’

Haar zusje liet haar mok zakken en rechtte haar schouders. ‘Zo klaar als ik maar zijn kan.’